

ninger, som hindre Overførelsen fra den ene Landsdel til den anden. Dette Tilfælde foreligger imidlertid heller ikke, og jeg savner derfor Oplysning om, hvor den høitærede Minister søger sin Hjemmel til denne Foranstaltning. Det er muligt, at der kan findes en anden Lovbestemmelse, som er mig ubekendt — det er meget sandsynligt — og jeg skal derfor blot i dette Dieblit indskrænke mig til at spørge om, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse han da har handlet. Dette Spørgsmaal vil nemlig for Mange være af Interesse at faae besvaret, idet der almindelig fra vore Kreaturhandlernes Side menes, at det er en ikke berettiget Foranstaltning. Jeg stiller altsaa dette Spørgsmaal for at staafe den høitærede Minister Leilighed til at oplyse, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse dette Reskript af 11te December 1882 er udstedt, og jeg gjør det ligeledes for at give den høitærede Minister Leilighed til at meddele os, i Henhold til hvilken Bestemmelse han paalægger Cieren af vedkommende Dyr samtlige Udgifter. I Henhold til § 13 i Loven af 1857 skulle de Udgifter, „som paa Grund af denne Lovs Forstrifter medgaa i Anledning af smittede eller for Smitte mistænkte Husdyrs Røgt, Afsondring og Rensning eller Rensningen af Stalde, Redskaber eller deslige, eller døde Dyrs Nedgravning, betales af Cieren“, men derimod skulle alle Udgifter ved Forretninger, som udføres af Dyrslægen efter det Offentliges Foranstaltning, udredes af Amtrepartitionsfonden o. s. v.“ Efter Reskriptet af 11te December 1882 skulle imidlertid samtlige Udgifter, ogsaa de Udgifter, som ere foranledigede af veterinære Foranstaltninger, udredes af Cieren, og her er der da ogsaa et Punkt, som jeg vilde ønske, at den høitærede Minister nærmere vilde udtale sig om for at bringe Klarhed i saa Henseende tilveie, saaledes at man kunde se, at den høitærede Minister her har handlet med fuld Lovhjemmel. De Spørgsmaal, jeg altsaa rekker til den høitærede Minister i Anledning af denne Sag, gaa i dobbelt Retning: først om det ikke maatte være hans Mening, at der nu kunde være Anledning til at ophæve denne besværlige og vistnok meget unyttige Kontrol; dernæst om han maatte vilde give nogen Oplysning om, i Henhold til hvilken Lovbestemmelse han har

indført de Foranstaltninger og truffet de Bestemmelser, som nu findes siden Reskriptet af 11te December 1882.

Paa den høitærede Justitsministers Budget findes der ifjor opført en Bevilling til at paase Skifternes behørig Fremme. Denne Bevilling er gjentaget iaar, og man kan altsaa se, at den høitærede Minister virkelig endnu har den Erkjendelse, at det er nødvendigt at have Kontrol med disse Skifteforretninger; men man faar ogsaa samtidig Oplysning om, hvorledes det hidtil er gaaet, og det er ganske interessante Oplysninger, som derom findes i Numærkningerne til nærværende Finantslovsforslag. Der findes nemlig under Justitsministerens Budget begjæret en Bevilling til Landsoverretten her i Kjøbenhavn af 400 Kr. en Gang for alle og 5,500 Kr. aarlig, for deraf at benytte 1,200 Kr. til Honorarer for Gjennemsyn af de overordentlige Skifteforvalteres Protokoller, og saa faar man samtidig at vide, at efter en Forordning af 1790, en Plakat af 1831 og en Forordning af 1840 „skulle de extraordinære Skifteforvalteres Skifteprotokoller og Rassebøger aarlig indsendes til Gjennemsyn, udenfor Kjøbenhavn af vedkommende Amtmænd og i Kjøbenhavn af Justitiarius i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret“. Dette er imidlertid ikke flet, det er slet ikke flet! Vi have altsaa en hel Række Lovbestemmelser her, der paahvde Tilsyn med Sager, som det er af overordentlig Vigtighed, at der bliver ført den nøjagtigste Kontrol med, som man ganske rolig har ladet ligge, og som man først nu er paa en Gang kommet i Tanke om, og Grunden dertil er, siger man, at man ikke har haft Arbeidskraft nok. Jeg tror, at er der Noget, som er forunderligt, saa er det at høre, at i et Land, som er saa forsynet med administrative Kræfter som vort, har man ikke Arbeidskraft nok til at udføre Foranstaltninger, som ere paahvde ved en Række af Love, som man ganske rolig har ladet ligge her, og der er jo al mulig Grund for den høitærede Justitsminister til ikke alene paa dette Omraade, men til overhovedet at sørge for en skarpere og omhyggeligere Kontrol med vore Embedsmænd i denne Henseende. De sorgelige Skandaler, kan jeg nok sige, der ere skete i det sidste Aar, særlig paa Omraader, der ligge under Justitsministeriet, ere